

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΡΙΔΟΣ

Α. ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΕΣ

Κάθε φορά που κάτι καινούριο μας αποκαλύπτεται και μια νέα γνώση κατακτιέται, είναι ένα είδος μύησης. Η μύηση σημαίνει την κατάκτηση μιας καινούργιας γνώσης, το πέρασμα σε μια νέα αποκαλυπτόμενη κατάσταση. Η μύηση μπορεί να σημαίνει την κάθε αποκάλυψη για οτιδήποτε δεν γνωρίζαμε μέχρι εκείνη την στιγμή και αφορά αυτή η αποκάλυψη κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας.

Πιο συγκεκριμένα όμως, ο όρος μύηση σήμερα σημαίνει την αποκάλυψη κρυμμένων μυστικών τα οποία αφορούν την ψυχοπνευματική εξέλιξη του ανθρώπου και την εκκόλαψη των ψυχικών του δυνάμεων.

Η λέξη Μύηση προέρχεται ετυμολογικά από το ρήμα μύω, που σημαίνει κλείνω τα μάτια ή το στόμα και κατ' επέκταση ασφαλίζω τα ανοίγματα των αισθήσεων.

Και αυτό γιατί οι διαδικασίες της ήταν απαγορευμένο να λέγονται σε άλλους, πέραν από τους μυημένους, οι οποίοι στο τέλος ήταν υποχρεωμένοι να δώσουν " όρκο σιωπής ".

Στην αρχαιότητα η μύηση αφορούσε, έκρυβε και απεκαλύπτε μυστικά για όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Αποκαλύψεις γίνονταν και κατευθύνσεις δίνονταν για την καλλιέργεια και σπορά της γης, για πρακτικές τέχνες, για την αντιμετώπιση των καιρικών συνθηκών, για την πρόληψη των επιδημιών και των ασθενειών, για την καθημερινή διατροφή, για την καθαριότητα και περιποίηση του σώματος. Το ιερατείο αρχικά έπαιζε τον ρόλο του εκπαιδευτικού, του επιστήμονα και των μέσων μαζικής ενημέρωσης.

Όμως παράλληλα με την καθοδήγηση για ένα σωστό τρόπο αντιμετώπισης των συνθηκών της ζωής, η ομάδα των μυστών απεκαλύπτε στους κατάλληλα προετοιμασμένους τα μυστήρια του σύμπαντος, τα μυστικά της ανθρώπινης ψυχής, τους νόμους της θεραπευτικής, τους φυσικούς νόμους, τα μυστήρια της ζωής και του θανάτου, την θεογονία, την κοσμογονία.

Η τελετουργική διαδικασία ονομαζόταν Μυστήριο.

Τα Μυστήρια αποτέλεσαν για χιλιετηρίδες την σπονδυλική στήλη που στήριξε τους μεγάλους μυητικούς πολιτισμούς.

Είναι αναγνωρισμένο σήμερα και τονίστηκε και από σημαντικά πρόσωπα της ΕλληνοΡωμαϊκής αρχαιότητας ότι πολιτισμοί όπως ο Αιγυπτιακός, ο Αρχαιοελληνικός, ο Ινδικός, οι μεγάλοι Νοτιοαμερικανικοί πολιτισμοί στηρίζονταν στα κέντρα των Μυστηρίων, τα οποία ήταν πραγματικοί ναοί της Γνώσεως και της Μεταλλάξεως του απλού Μαθητή σε Μύστη.

Εκεί διδάσκονταν οι Ιερές Επιστήμες και γνώσεις. Ακόμη και σήμερα πολλές από αυτές είναι άγνωστες στον δικό μας πολιτισμό. Όμως δεν δίνονταν εγκυκλοπαιδικές γνώσεις, όπως αυτές που αποκτά σήμερα ο φοιτητής στα Πανεπιστήμια, αλλά βιωματικές, τις οποίες για να τις κάνει κτήμα του ο υποψήφιος έπρεπε να περάσει τις συμβολικές δοκιμασίες της Μύησης. Επρόκειτο για συνθετικές γνώσεις που επέτρεπαν μέσω μιας μεθόδου, μέσα από ένα σύνολο βασικών αρχών, συμβόλων και εμβλημάτων, να μπορεί να συνδυάσει τις γνώσεις πολλών επιστημών ταυτόχρονα.

Για αυτό στα έργα πολλών μυημένων της αρχαιότητας βρίσκουμε την σύνθεση πολλών κλάδων γνώσεως, όπως π.χ στον Όμηρο, στα έπη του οποίου βρίσκουμε μέσω συμβολισμού και εσωτερικής έρευνας, στοιχεία για την εξέλιξη του ανθρώπου, απόκρυφη γεωγραφία, γνώση των αόρατων κόσμων, αστρονομικές και αστρολογικές γνώσεις, ηθικές και φιλοσοφικές αξίες, εσωτερικά μαθηματικά, λεξαριθμητικά (αριθμοσοφία) και γλωσσολογικά στοιχεία, ψυχολογία και αναριθμητούς άλλους κλάδους γνώσεως, που μας κάνουν να αναρωτιόμαστε πραγματικά πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να μπορεί να συνδυάζει ένα τόσο πολυδιάστατο πλέγμα γνώσεως και μάλιστα να το δίνει στον πολύ κόσμο με μία ποιητική γλώσσα, κατανοητή και ευχάριστη από όλους.

Άλλο παράδειγμα μυητικής γνώσεως είναι οι βασικές Αρχές του Σύμπαντος και τα Κλειδιά Ερμηνείας, που ανήκουν στην Ερμητική Σοφία και διδάσκονταν στα Αιγυπτιακά Μυστήρια.

Το τρίπτυχο στο οποίο στηρίζονταν τα αρχαία Μυστήρια ήταν :

ο Μύθος, η Τελετή και η Μύηση

Οι χώροι ήταν μακριά από τις πόλεις και ονομάζονταν άντρα οργίων ή τόποι Μυστηρίων. Η λέξη όργιο δεν είχε βέβαια την έννοια της ανηθικότητας που της αποδίδουμε σήμερα.

Όργιο στην αρχαιότητα ήταν η τελετουργία η οποία δημιουργώντας την κατάλληλη ψυχική συγκίνηση στο μυούμενο του επέτρεπε να βιώσει την εκστασιακή εμπειρία.

Το όργιο είναι η ψυχική ιεροτελεστία η οποία μας αποκαλύπτει τον εσωτερικό μας Εαυτό. Προσφέρει την ανώτερη πνευματική χαρά που πηγάζει από την ένωση των δύο αντίθετων πόλων, της ύλης και του πνεύματος, και πραγματώνεται διαμέσου μιας συνδετικής ενέργειας η οποία ονομάζεται μυστική έλξη.

Στα " Πολιτικά " (VII 1331α) ο Αριστοτέλης αναφέρει : « Οι οίκοι δε οι καθιερωμένοι δια την λατρείαν των Θεών, δέον όπως ευρίσκονται όχι μόνον εις την κατάλληλον θέσιν, αλλά και εις την ιδίαν, εκτός εκείνων των οποίων την θέσιν ορίζει ο Νόμος χωριστά ή κάποιο μαντείο πυθόχρηστον.

Ακόμη δε τα ιερά των αγροτικών περιοχών πρέπει να ευρίσκονται συμμετρως κατανεμημένα, άλλα μεν αφιερωμένα εις τους Θεούς, άλλα δε εις ήρωας ».

Από πληροφορίες που έχουμε από αρχαιολογικά ευρήματα μας πείθουν ότι οι χώροι των μυστηρίων των Μάγια, των Αιγυπτίων, των Περσών και των αρχαίων

Ελλήνων έχουν την ίδια δαιδαλώδη κατασκευή και την ίδια υπόγεια κατασκευή, ώστε να υποβάλλουν το δέος και την συγκίνηση στους υποψήφιους μυημένους.

Οι εποχές που διεξαγόntonτουσαν τα μυστήρια ήταν κοινές για όλους τους αρχαίους λαούς και συνέπιπταν με τα ηλιοστάσια και τις ισημερίες.

Τα μικρά Μυστήρια τής Ελευσίνας ελάμβαναν χώραν τον Μάρτιο και τα Μεγάλα τον Σεπτέμβριο.

Τα Καβείρια μυστήρια τον Μάρτιο, τα Οσιριακά το φθινόπωρο και τής Ίσιδας το Μάρτιο. Τα Διονυσιακά ξεκινούσαν με την γέννηση τού Διονύσου στο Χειμερινό ηλιοστάσιο για να ολοκληρωθούν τον Φεβρουάριο.

Τα Μιθραϊκά μυστήρια άρχιζαν με το Χειμερινό ηλιοστάσιο τον Δεκέμβριο με την γέννηση τού Μίθρα για να ολοκληρωθούν στην εαρινή ισημερία με την ανάσταση τού Μίθρα.

Τα Ήρεια μυστήρια λάβαιναν χώρα την άνοιξη προς τιμήν τής Θήλειας Αρχής.

Σύμφωνα με την Εσωτερική παράδοση τις μέρες τών ηλιοστασίων και των ισημεριών συμβαίνει να δημιουργούνται κάποια ανοίγματα στο μαγνητικό δακτύλιο τού πλανήτη, τα οποία μεταφέροντας καταιγισμούς από μαγνητικές ακτινοβολίες πυροδοτούν τις ψυχικές συγκινήσεις και τις πνευματικές ανατάσεις. Τότε η μαγνητική ατμόσφαιρα τής γης είναι κατάλληλη για ψυχική ανάταση και οι άνθρωποι αποκτούν την ανάλογη ευαισθησία για να δεχτούν κάποια αλήθεια που τους βοηθά να γίνουν καλύτεροι.

Η γέννηση τού Χριστού γιορτάζεται στο Χειμερινό ηλιοστάσιο, εποχή που οι μαγνητισμοί κυοφορούν την νέα γέννηση τής φύσης. Ο θάνατος και η ανάσταση τού Χριστού γιορτάζεται στην εαρινή ισημερία για να κλείσει ο κύκλος τής γέννησης, του θανάτου και της ανάστασης στο θερινό ηλιοστάσιο με την γιορτή τής Πεντηκοστής, που συμβολίζει την αποπνευμάτωση και την ανάληψη στους πνευματικούς κόσμους.

B. ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ας εξειδικεύσουμε τώρα την μελέτη μας σε ότι αφορά τα Αιγυπτιακά Μυστήρια.

Ελάχιστα προβλήματα έχουν απασχολήσει τόσο πολύ την Εσωτερική Επιστήμη και Παράδοση όσο το πρόβλημα τών Αιγυπτιακών Μυστηρίων τής Ίσιδας και τού Οσίριδος και οι μυήσεις που πραγματοποιούνται στους Ναούς ή εντός τών Πυραμίδων.

Και αυτό διότι ενώ όλα τα εσωτερικά ρεύματα τής σύγχρονης εποχής τους προσδίδουν μέγιστη σημασία, οι πληροφορίες που έχουμε για τα τελούμενα σε αυτά είναι πολύ πενιχρές.

Το γεγονός αυτό οφείλεται στην μυστικότητα που περιέβαλλε τα αρχαία Μυστήρια γενικά, όπου οι μυημένοι έπαιρναν όρκο να μην αποκαλύψουν ποτέ στους βέβηλους όσα είχαν μάθει μέσα στα Μυστήρια ή στις τελετουργίες που συνόδευαν τα Μυστήρια αυτά.

Όμως παρόλην την δυσκολία που παρουσιάζει το θέμα, κάποιοι μυημένοι ανά τους αιώνες, προσπάθησαν να αποκαλύψουν με διάφορες αλληγορίες ή με συμβολικές ιστορίες τον χαρακτήρα τών Μυστηρίων. Κάποιοι δε μίλησαν κατά το μάλλον ή ήττον πιό ξεκάθαρα.

Οι κυριότερες πηγές που θα θίξουμε και που εν γένει υπάρχουν γύρω από το θέμα μας είναι :

1. Το έργο τού Λούκιου Απουλήϊου, (έζησε περί το 125 ~ 175 μ. Χ.) Asinus Aureus (ο Χρυσός Όνος ή Μεταμορφώσεις, βιβλίο XI).
2. Τα έργα τού Ιάμβλιχου και ιδιαίτερα το « Περί τών Αιγυπτιακών Μυστηρίων ».

3. Τα έργα του Πλούταρχου και ιδιαίτερα το « Περί Ίσιδος και Οσίριδος ».
4. Η Αιγυπτιακή Βίβλος των Νεκρών ή η Βίβλος της ανάδυσης στο Φως της Ημέρας.
5. Η Μαγεία στην Αρχαία Αίγυπτο – μελέτη του Δημητρίου Σεμελά δημοσιευθείσα το 1921 στο Αθηναϊκό περιοδικό μυητικού περιεχομένου ΕΩΝ.
6. Οι Διδασκαλίες του Κύπριου Μύστη Στυλιανού Αττεσλή που δόθηκαν στους μυητικούς κύκλους " Ερεύνης της Αληθείας " και αφορούν το Αιγυπτιακό Σύμβολο της Ζωής.

Γ. Ο ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΠΟΥΛΗΪΟΣ

Διαβάζοντας το δεύτερο βιβλίο για τις " Μεταμορφώσεις του Απουλήϊου ", μία από τις καλύτερες πηγές για την φιλοσοφία και την πρακτική των Μυστηριακών Θρησκειών, μπορούμε να εμβαθύνουμε αρκετά σ' αυτό το ζήτημα και ν' αποσπάσουμε στοιχεία μελέτης πολύ ενδιαφέροντα, προπάντων αν τα συνδυάσουμε με τις διδασκαλίες της Εσωτερικής παράδοσης. Ο Λούκιος Απουλήϊος της Μαδούρας ήταν ένας μυημένος στα Μυστήρια της Ίσιδας και πιθανά και σε κάποιες άλλες Μυστηριακές λατρείες. Σύμφωνα με μία παράδοση, την οποία ακολούθησαν πολλοί, μεταξύ των οποίων και οι Ροδόσταυροι του 17ου αιώνα, έγραψε πολύ σοφά πράγματα, καλυμμένα όμως με το προσωπείο μιας σκωπτικής διάθεσης. Αυτό που σε ένα επίπεδο αποτελεί συλλογή αστείων και μερικές φορές κακόγουστων ή και χυδαίων ακόμα ιστοριών, στην πραγματικότητα είναι μια πραγματεία που αφορά την μύηση στα ανώτερα πνευματικά Μυστήρια. Ταυτόχρονα, θεωρείται έργο πολύ αποκαλυπτικό για τα είδη των θρησκειών και τις μαγικές πεποιθήσεις που επικρατούσαν εκείνη την εποχή (αν και τα κείμενά του τοποθετούνται χρονικά γύρω στον 3ο μ.Χ αιώνα, η γενική εικόνα που μας δίνει ισχύει και για μερικούς αιώνες πριν).

Η ιστορία των « Μεταμορφώσεων » αφηγείται το πώς μεταμορφώθηκε σε γαΐδαρο και τις περιπέτειες που είχε μέχρι να ξαναποκτήσει την ανθρώπινη του μορφή. Η αρχική του μεταμόρφωση ήταν αποτέλεσμα της ασυγκράτητης επιθυμίας του για τα εγκόσμια και της περιέργειάς του. Δημιουργεί έναν παράνομο δεσμό με μια υπηρέτρια, που του αποκαλύπτει ότι η κυρά της είναι μυημένη στην φυσική μαγεία. Ένα βράδυ αργά, την παρακολουθούν κρυφά να αλείφεται με μία παράξενη αλοιφή και να μεταμορφώνεται σε κουκουβάγια. Ο Λούκιος δοκιμάζει και αυτός την αλοιφή, αλλά, δυστυχώς γι' αυτόν, κάνει λάθος στο βαζάκι και μεταμορφώνεται σε γαΐδαρο. Το αντίδοτο για να ξαναπάρει την ανθρώπινη του μορφή είναι να φάει μερικά τριαντάφυλλα. Αλλά πριν προλάβει και, έχοντας ακόμα μορφή γαϊδάρου, εισβάλλουν κλέφτες και τον παίρνουν, για να τους βοηθήσει να μεταφέρουν την λεία τους. Αν και πέρασε από πολλά βάσανα και δοκιμασίες, συνέχεια ανέβαλε την βρώση των τριαντάφυλλων γιατί πάντα τον παρακολουθούσαν άλλοι, και θα μπορούσε να κατηγορηθεί για μαγεία αν τον έβλεπαν να μεταμορφώνεται μπροστά στα μάτια τους. Τελικά προσεύχεται στην Ισιδα, και μέσα από ένα όραμα κατευθύνεται σε μία περιοχή με πολλά τριαντάφυλλα, που θα τον βοηθούσαν να αποκτήσει την προηγούμενη μορφή του. Εκεί γίνεται μια θρησκευτική τελετή προς τιμή της Ισιδος, όπου ένα θρησκευτικό πλοίο πρόκειται να καθελκυστεί στην θάλασσα γεμάτο με αναθήματα. Ένας από τους ανώτερους ιερείς κρατάει ένα στεφάνι από τριαντάφυλλα και ο Λούκιος καταφέρνει να το φάει. Μετά, από ευγνωμοσύνη, αφιερώνεται στα Μυστήρια και γίνεται μέλος του ιερατείου της Ίσιδας.

Σε ότι αφορά στην μύησή του, λέει ότι δεν επιτρέπεται σε κανένα να αποκαλύψει αυτά που συμβαίνουν μέσα στα άγια των αγίων :

« Και εσύ φιλομαθή αναγνώστη, ίσως να απαιτείς να μάθεις τι λέχθηκε και γίνηκε εκεί μέσα : μα την αλήθεια, θα σου έλεγα αν δε γινόμεουν παραβάτης, θα μάθαινες αν σωστό για σένα ήταν να ακούσεις: αλλά, αμέσως και τα αυτιά σου και η γλώσσα σου θα υπέφεραν από τον πόνο τής παράτολμης περιέργειας. Αλλά δε θα βασανίσω για πολύ το μυαλό σου, που ίσως πιστεύει σε κάποια θρησκεία και είναι δοσμένο σε κάποια λατρεία. άκου, λοιπόν, και πίστεψε πως είναι αλήθεια. Πρέπει να καταλάβεις πως έφτασα κοντά στον κάτω κόσμο, στις ίδιες τις πύλες τής Περσεφόνης κι αφού από εκεί αρπάχτηκα και πέρασα μέσα από όλα τα στοιχεία, μετά επέστρεψα στην θέση μου : εκεί γύρω στα μεσάνυχτα είδα τον ήλιο να λάμπει εκτυφλωτικά, είδα και τους θεούς, ουράνιους και υποχθόνιους μπροστά τους παρουσιάστηκα και τους λάτρεψα (κάτι αντίστοιχο αναφέρει ο Δημ. Σεμελάς όπως θα δούμε πιό κάτω). Αυτά μπορώ να σου αναφέρω και αυτά που άκουσες δεν είναι αναγκαίο να τα κατανοήσεις ».

Ο Λούκιος, επειδή είχε ορκιστεί να τηρεί μυστικότητα, κρύβει την αλήθεια μέσα στα διπλά ή και πολλαπλά νοήματα, παρουσιάζοντας το σοβαρό σαν αστείο, αυτό άλλωστε το συναντάμε σε πολλά τέτοιου είδους κείμενα. Στην πραγματικότητα, μας αποκαλύπτει τα πάντα μέσα από τις «γελοίες» ιστορίες τού βιβλίου, ζητώντας μας μάλιστα συγνώμη γιατί χρησιμοποίησε αιγυπτιακό χαρτί και πένα από τις καλαμιές τού Νείλου (μάλλον πρόκειται για μια έμμεση υπόδειξη στους σοφούς να ψάξουν για τις ρίζες τών αρχαίων Μυστήριων στην συσσωρευμένη γνώση και στις παραδόσεις τής αρχαίας Αιγύπτου).

Ο Λούκιος αργότερα μυείται στα Μυστήρια τού Όσιρι, τον οποίο χαρακτηρίζει σαν « τον πιο ισχυρό από όλους τους θεούς, τον ύψιστο από τους μεγάλους, το μεγαλύτερο από τους ύψιστους και τον κυβερνήτη τών μεγάλων ... » με άλλα λόγια, « Τρισμέγιστο ».

Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε το ρόλο που παίζουν τα τριαντάφυλλα στην ιστορία τού Λούκιου, σαν φορέας τής λύτρωσης του. Είναι ένα σύμβολο που το συναντάμε διαρκώς στην ιστορία τής μαγείας. Είναι τα Rosa Mystica τής Θείας κωμωδίας τού Δάντη και αποτελούν ένα πρότυπο τού ίδιου τού ουρανού. Είναι το κεντρικό σημείο τών Μυστήριων τού Ρόδου και του Σταυρού, που συναντάμε στο Ροδοσταυρισμό τού 17ου αιώνα και συμβολίζουν το πνεύμα που κυριαρχεί στα τέσσερα στοιχεία.

Δ. Ο ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Ο Πλούταρχος είναι αυτός που μας έδωσε τις πιό βαθύτερες πληροφορίες επάνω στα μυστήρια τής Ίσιδας. Αν ο Απουλήϊος μας αποκαλύπτει όλη την εξωτερική πλευρά τών Μυστηρίων, τηρώντας τον όρκο του και μη λέγοντας τίποτα για τα εσωτερικά Μυστήρια,

ο Πλούταρχος υπήρξε πιό λεπτομερειακός και επεξηγηματικός σχετικά με το θέμα μας και είναι πολύ μεγάλη η ευγνωμοσύνη μας για όλα αυτά που μας αποκάλυψε.

Στην διατριβή του για την Ίσιδα και τον Όσιρη, μας λέει :

" Η Ίσις μεταδίδει την ιερή θεωρία της σ' αυτούς που, με την επιμονή τους σε μια συνετή ζωή, συγκροτημένη και απομακρυσμένη από την ηδονή τών αισθήσεων, αποβλέπουν σε μια συμμετοχή με την θεία φύση• σ' αυτούς που ασκούνται επίμονα μέσα στους ναούς, σ' αυτές τις αυστηρές πρακτικές, σ' αυτές τις σκληρές αποχές, των οποίων το τέλος είναι η γνώση τού πρώτου ηγεμόνα Διδασκάλου, που το πνεύμα μπορεί μόνο να κατανοήσει και που η θεά μας καλεί ν' αναζητήσουμε μέσα σ' αυτή την ίδια, όπως και μέσα στο ιερό όπου εκείνος εξάρχει".

Στο βιβλίο του " Μελέτη επάνω στην αθανασία τής ψυχής ", μας λέει ακόμη :

" Τότε, ο άνθρωπος, από την στιγμή αυτή τέλειος και μνημένος, γίνεται ελεύθερος και κυκλοφορεί χωρίς εμπόδια, δοξάζοντας τα μυστήρια με ένα στεφάνι στο κεφάλι. Ζει με τους αγνούς ανθρώπους και τους αγίους, βλέπει επάνω στην γη το πλήθος όλων εκείνων που δεν είναι μνημένοι και εξαγνισμένοι να βυθίζονται και να συντρίβονται μέσα στο βόρβορο και στα σκότη και από φόβο για το θάνατο, να παραμένουν δυστυχισμένοι και στα βάσανα επειδή δυσπιστούν την πέρα από δω ευτυχία ".

Ε. Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΡΙΔΟΣ

Εισαγωγή : η εσωτερική και μυστηριακή έννοια τού μύθου

Η έννοια τού Μύθου στα αρχαία Μυστήρια ήταν εντελώς διαφορετική. Αν για τον φιλόλογο ο Μύθος σημαίνει λόγος, τότε στα Μυστήρια μύθος σήμαινε ο Ορθός Λόγος και έτσι έπρεπε να κατανοηθεί. Μεταδιδόταν από στόμα σε στόμα και είναι η έκφραση τού Δημιουργικού Λόγου. Μια ιερή ιστορία που μετέφερε στους ανθρώπους αρχετυπικές αλήθειες, μία διήγηση τών αρχών τού κόσμου, των περιπετειών τών θεών και των ηρώων που προηγήθηκαν.

Η χαμένη οριστικά, ακόμη και στους αρχαίους χρόνους, επιστήμη τής Μυθοπλασίας ήταν αυτή που επέτρεπε να συνενωθούν πολλά επίπεδα γνώσεων σε ένα οργανικό σύνολο, που αποτελούσε τον μύθο. Αποδιδόταν μάλιστα με μια ποιητική γλώσσα, προσιτή στον καθένα.

Εφαρμόζονταν μνημοτεχνικά συστήματα και έτσι πολύ εύκολα μπορούσε ο καθένας να γνωρίζει από μνήμης πάρα πολλούς και φαινομενικά περίπλοκους μύθους.

Ο μύθος απευθυνόταν σε όλους, μιλούσε στον καθένα στην γλώσσα του. Το τελευταίο που μπορούσε να πάρει ήταν η κυριολεκτική σημασία, η κατά γράμμα θα λέγαμε, όπως γίνεται κατά κανόνα σήμερα από την πλειονότητα τών πιστών με τις παραβολές τών Ευαγγελίων.

Όμως πριν απ' αυτήν υπήρχαν πολλές άλλες, που γίνονταν αντιληπτές μόνον από τους μνημένους γνώστες τών κλειδιών ερμηνείας.

Ο Πλάτωνας είναι ένα παράδειγμα τέτοιου Μύστη που παρουσίασε Μύθους αυθεντικούς και ισάξιους με τους αρχαίους μύθους. Από ορισμένα αποσπάσματά των έργων του μπορούμε ν' αντιληφθούμε ότι ήταν κάτοχος τής Επιστήμης τής Μυθοπλασίας, γιατί μόνον έτσι θα μπορούσε να παρουσιάσει μύθους όπως τον Μύθο τού Σπηλαίου ή τού Ηρώ στην Πολιτεία του, για να μην αναφέρουμε και τους υπόλοιπους που περιέχονται σε άλλους διαλόγους του.

Ο Μυστηριακός Μύθος λοιπόν αποτελεί ένα πρότυπο τής πραγματικότητας.

Ένα ιδανικό πρότυπο ή μοντέλο θείας προέλευσης, που εξηγεί μια ιερή, ανώτερη πραγματικότητα, την δομή της και το πώς και το γιατί ήρθε σε ύπαρξη.

Χρησιμοποιεί όμως μία συμβολική γλώσσα, αλληγορική, που απαιτεί αποκρυπτογράφηση. Για τον αμύητο, που δεν έχει τα κλειδιά της αποκωδικοποίησης, ο Μύθος δεν είναι παρά ένα παραμύθι, μία ψεύτικη ιστορία. Για τον μνημένο γνώστη τού κλειδιού ερμηνείας, ο Μύθος αποκαλύπτει μια αληθινή πραγματικότητα, μία ανώτερη γνώση, μια ιερή ιστορία.

Ο Μύθος είναι ένα μήνυμα από το θείο μέσα σε μια κλειστή θήκη. Αποτελείται από αλληγορίες, οι αλληγορίες από εμβλήματα, τα εμβλήματα από σύμβολα, όλα σε κίνηση, τα οποία διηγούνται ένα Μυστήριο, μια Σοφία, ένα Μήνυμα... που όλοι μπορούν ν' ακούσουν, αλλά πολύ λίγοι μπορούν να καταλάβουν πραγματικά.

Ένας τέτοιος μύθος για τον Ελευθεροτεκτονισμό είναι ο μύθος του Χιράμ στην μύηση του Γ' βαθμού, ο οποίος είναι ένα [Landmark ►](#) (αρχαίο ορόσημο), και, όπως αναφέρει το τυπικό της αντίστοιχης μυήσεως του τρίτου βαθμού του Διδασκάλου, στην αρχαία Αίγυπτο ο τρίτος βαθμός ονομαζόταν « Θύρα του Θανάτου » και είναι η αιείποτε αλληγορία του μύθου του Οσίριδος, του Προμηθέως, του Αδώνιδος και όλων των Κοσμικών Ηρώων.

Οι περισσότεροι μύθοι παραπέμπουν σε ένα Πρωταρχικό ΧΡΟΝΟ (όπως στην αρχή της Δημιουργίας), στον οποίον αναφέρονται ασταμάτητα σαν να είναι η μήτρα των τωρινών χρόνων. Τα ονόματα των θεών έχουν εκεί την θέση των ιδεών ή κατ' άλλη έκφραση τα ονόματα των θεών αντιστοιχούν σε έννοιες, οι περιπέτειές τους είναι τύποι πρότυπα συμπεριφοράς, γεγονότων, κλπ, όπως θα δούμε στην συνέχεια του ερμηνείας του μύθου.

Ο ρόλος του μύθου είναι να αφυπνίζει τον άνθρωπο, να σπάει την κρούστα που εμποδίζει την εσωτερική του όραση και να τον κάνει να βλέπει τα πράγματα έτσι όπως είναι...

Παρέχει στην ανθρώπινη πράξη την εμπειρία του Ιερού, μία λειτουργία αφύπνισης και διατήρησης της συνείδησης ενός άλλου κόσμου, του Θεϊκού κόσμου.

Εάν ο άνθρωπος γνωρίζει τον μύθο ξαναγίνεται σύγχρονος του πρωταρχικού γεγονότος, των Αρχών, και γι' αυτόν ο κόσμος γίνεται διάφανος.

Τα χαρακτηριστικά του μύθου λοιπόν είναι τόσο πολλά, που όπως ήδη έχουμε αναφέρει πιά πριν, ακόμη κι αν ενώσουμε όλες τις σχολές προσέγγισης του Μύθου, πάλι θα υπάρχει ένα πεδίο έρευνας και εμβάθυνσης για το μεγαλύτερο μέρος του. Το παράδοξο είναι ότι η βαθύτερη έρευνα θ' αφήσει ένα δυσαναπλήρωτο κενό, γιατί για να καταλάβει κανείς το Μύθο πρέπει να τον ΖΗΣΕΙ, εφόσον πρόκειται για μία ολοκληρωτική εμπειρία που αγγίζει όλα τα στοιχεία της ύπαρξης. Και εδώ υπεισέρχονται οι τελετές της μύησης των Μυστηρίων.

Ο μύθος λοιπόν δεν είναι αντικείμενο μελέτης διανοητικού τύπου.

Υπάρχουν τρόποι ο άνθρωπος να μπορεί να συμμετάσχει στην Δύναμη-Ενέργεια του Μύθου. Στα Αρχαία Μυστήρια αυτό γινόταν μέσω της Τελετής.

Η Τελετή έδινε στον Μιούμενο την δυνατότητα να χρησιμοποιήσει την μυθική ενέργεια και να δημιουργήσει " ξανά ", να επαναλάβει αυτό που έγινε κάποτε στον χρόνο του Μύθου.

Γιατί ο Μύθος σαν μοναδικό και διαχρονικό πρότυπο, έχει την τάση να ενσαρκώνεται στο βέβηλο κόσμο. Το ιερό τείνει να κατακτήσει το βέβηλο, όπως ακριβώς το Φως το σκοτάδι.

Η δυνατότητα της επανάληψης του Μύθου σε χρονικές ή τοπικές συντεταγμένες και η επαναφορά σε ένα "εδώ" και ένα " τώρα " των μυθικών πρωταρχικών γεγονότων, αποτελεί το τυπικό, την ΤΕΛΕΤΗ. Η Τελετουργία όμως δεν αποσκοπεί μονάχα στην απομίμηση του μυθικού πρότυπου γεγονότος, αλλά και στην αναβίωσή του.

Η συνειδητή αναβίωση του Μύθου μέσω της Τελετής (του τυπικού) είναι η ΜΥΗΣΗ. Στην Μύηση ο υποψήφιος αντιλαμβάνεται την ουσία του Μύθου βιώνοντάς τον, γι' αυτό η βίωση της Διδασκαλίας συνεπάγεται Μύηση, σφραγίδα της οποίας είναι η Τελετή Μύησης.

Η Ιεροτελεστία μιμείται με τις ιερές της χειρονομίες και πρακτικές το Ιερό Σχέδιο. Κάθε χειρονομία έχει σημασία. Η Ιεροτελεστία είναι μια συνταγή που φέρει μέσα της τις μυθικές έννοιες και είναι χάρη σε Αυτήν που οι συμβολικές διαδικασίες

γίνονται λειτουργίες, πράξεις, και επομένως αποτελεσματικές στον φυσικό και στον ψυχο-νοητικό κόσμο.

Η Ιεροτελεστία είναι λοιπόν ο ενδιάμεσος κρίκος ανάμεσα στο Μύθο και στην Τελετή. Αναπαριστάνει μέσω ιερών χειρονομιών και πρακτικών (Θείου Δράματος) τον Μύθο και έτσι μέσω της Ιεροτελεστίας πραγματοποιείται η Μύηση.

Στα Λατινικά η λέξη μύηση συσχετίζεται με το ρήμα *initiare*, που σημαίνει " αρχίζω, εισέρχομαι ". Η μύηση λοιπόν είναι μια τελετή περάσματος, που μιμείται τις δοκιμασίες που σημαδεύουν την πορεία της ανθρώπινης ύπαρξης, εκτελώντας τις εκ των προτέρων.

Είναι μία διαδικασία προορισμένη να πραγματοποιήσει ψυχολογικά το πέρασμα από μία θεωρούμενη κατώτερη κατάσταση ύπαρξης σε μία κατάσταση ανώτερη.

Επιτρέπει λοιπόν την εκ νέου ανάβαση της ψυχής στην πρωταρχική της πηγή.

Επιτρέπει ακόμη την επιτάχυνση μιας αυστηρής διαδικασίας, αυτήν την ανοδικής κίνησης της ψυχής, μετά την " πτώση της μέσα στην ύλη ". Επιτρέπει κατά κάποιο τρόπο την επιστροφή και την εκ νέου ολοκλήρωση στο μητρικό κόσμο.

Είναι η επιστροφή στον καιρό πριν από την Δημιουργία, σε αυτόν της ζώσας και ιερής ολότητας, γιατί μέσα στις αρχές, πριν από την Δημιουργία είναι που μπορούμε να επιχειρήσουμε αλλαγές στο ον που ξαναγεννιέται καινούριο και εν τούτοις αιώνια ίδιο.

Η Μύηση δεν είναι μία διανοητική εκπαίδευση, αλλά μία πορεία εσωτερικής ανανέωσης που παρέχει - ανάμεσα στα άλλα - μια σφαιρική άποψη του κόσμου.

Κάθε μύηση σημαίνει " θάνατο " της παλιάς προσωπικότητας και υιοθέτηση μιας καινούριας, πιό αρμονικής.

Γι αυτό ο Πλάτων έλεγε : " Ο θάνατος είναι μύηση ".

Με την ευκαιρία κάθε καθοριστικής κρίσης και κάθε Τελετής περάσματος ο άνθρωπος αναλαμβάνει το δράμα του κόσμου. Η διαδικασία πραγματοποιείται σε δύο χρόνους: η επιστροφή στην θεία ολότητα, την συγκεχυμένη και πρωταρχική, και η επανάληψη της κοσμογονίας, δηλαδή της πρωταρχικής διάσπασης της αρχέγονης ενότητας. Η Μύηση είναι λοιπόν μια « Γνώση » μη αναστρέψιμη.

Κάθε Μύηση περιλαμβάνει το σχέδιο : " Ζωή – Θάνατος - Αναγέννηση ".

Ας δούμε όμως ειδικότερα τον μύθο του Οσίριδος που αφορά τα Αιγυπτιακά Μυστήρια.

Ο ΜΥΘΟΣ

Ο πρώτος Θεός των Αιγυπτίων ήταν ο Δημιουργός Φθα. Είναι ο δημιουργός του Σύμπαντος, το Δημιουργικό Πυρ. Ήταν κατά την παράδοση έμπειρος " εργάτης " των μετάλλων, ο χύτης και ο γλύπτης των θεών που επεξεργάστηκε όλες τις λεπτομέρειες του σχεδίου του Κόσμου. Αντιστοιχεί προς τον θεό Ήφαιστο της Ελληνικής παράδοσης και τον βιβλικό Τουμπακάιν.

Μετά την περαίωση του έργου του παρεχώρησε τον θρόνο του στον Ήλιο Άμμωνα - Ρα, τον μέγα θεό της Ηλιούπολης και όλων σχεδόν των άλλων πόλεων της Αιγύπτου. Συμβολιζόταν με ένα Οφθαλμό και Σκήπτρο [28ο βαθμός Ιππότης του Ηλίου ΑΑΣΤ]. Όλες οι άλλες θεότητες συναθροίζονται σε αυτήν την ηλιακή αρχή, τον « κεκρυμένο Ήλιο » που δεν υποπίπτει ούτε στην διάνοια των κοινών ανθρώπων.

Αυτός ήταν ο υπέρτατος Θεός από τον οποίον εξαρτάται ο Κόσμος. Τον Ρα διαδέχτηκε, πριν αναληφθεί στον ουρανό όπου εγκαταστάθηκε οριστικά σαν Θεός - Ήλιος, ο υιός του Σού, η ατμόσφαιρα που συγκρατεί τον ουρανό και στην συνέχεια ο εγγονός του Ρα, ο θεός Κεμπ.

Ο Όσιρις ήταν ο πρωτότοκος υιός του θεού Κέμπ (Γη) και της θεάς Νούτ (Ουρανός). Ο Όσιρις, γεννήθηκε στις Θήβες της Άνω Αιγύπτου, εκεί όπου γεννήθηκαν και τα άλλα τρία αδέρφια του, Ίσις, Σηθ και Νέφθυς και ως Φαραώ έφερε στην Αίγυπτο τον πολιτισμό.

Μετέτρεψε τον νομαδικό βίο σε μόνιμη εγκατάσταση, εκπαίδευσε τούς υπηκόους του στην τέχνη της κατασκευής γεωργικών εργαλείων για την καλλιέργεια της γης, την παραγωγή σιταριού και σταφυλιών, με σκοπό να τούς εξοικειώσει στην κατασκευή των απαραίτητων για την διατροφή τους, όπως ο άρτος και ο οίνος.

Εισήγαγε την λατρεία των Θεών, σμίλεψε τις πρώτες εικόνες, ίδρυσε πόλεις και νομοθέτησε δίκαιους νόμους για τούς πολίτες. Για αυτό, για όλες αυτές τις πράξεις του έλαβε την επωνυμία Ουνεφέρ (Αγαθός). Όλα αυτά βέβαια μας παραπέμπουν σε λειτουργίες του Πνεύματος.

Πραγματοποιώντας όλα αυτά τα σχέδια στην Αίγυπτο, αποφάσισε να μεταδώσει τον πολιτισμό και στον υπόλοιπο κόσμο. Αφού μετέδωσε τον πολιτισμό σε κάθε σημείο της γης από το οποίο πέρασε, γύρισε πίσω στην Αίγυπτο. Στην σειρά αυτή των απογόνων του πρωταρχικού θεού Φθα, θα αναγνωρίσουν εκείνοι που ασχολούνται με την μυθολογία των διαφόρων λαών, τις διαδοχικές ενσαρκώσεις του Λόγου, ο οποίος επανέρχεται στην Γη για να ιδρύσει θεσμούς όλο και περισσότερο πιά ανθρωπιστικούς που αποσκοπούν στην εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Κατά την επιστροφή του ο αδελφός του Σηθ - Τυφών, ο οποίος συμβολίζει τα ακριβώς αντίθετα από τον Όσιρι, δηλαδή την κακία, την βαρβαρότητα και τον πόλεμο, οργάνωσε στην Μέμφιδα ένα συμπόσιο με απώτερο σκοπό να τον σκοτώσει και να πάρει τον θρόνο του. Έχοντας οργανώσει το σχέδιο με 72 ακόμη συνωμότες (η αντί - ιεραρχία των πεπτοκότων αγγέλων του “ Αστρικού επιπέδου ”), κατά την διάρκεια του συμποσίου διέταξε να φέρουν ένα πανέμορφα κατεργασμένο κιβώτιο, , , το οποίο θα ανήκε σε αυτόν που θα χωρούσε ακριβώς μέσα του. Ο Όσιρις μην μπορώντας να υποψιαστεί την συνωμοσία του αδελφού του μπήκε στο κιβώτιο. Τότε οι συνωμότες έκλεισαν και κάρφωσαν το καπάκι του κιβωτίου και το έριξαν στο Νείλο. Το ρεύμα του ποταμού, κινούμενο προς τα Ανατολικά, το έφερε προς τις ακτές της Φοινίκης στην ρίζα μιας μυρίκης (φυτό που ακμάζει ως θάμνος και ως δέντρο σε ελώδεις τόπους), η οποία μεγάλωσε γρήγορα και το έκρυψε στον κορμό της.

Όταν ο Βασιλιάς της περιοχής, Μάλκανδρος, έριξε το δέντρο για να το χρησιμοποιήσει σαν στήριγμα για τα ανάκτορά του, άρχισε να αναδύεται ένα υπέροχο άρωμα, στοιχείο το οποίο έκανε την Ίσιδα να καταλάβει πως εκεί βρισκόταν θαμμένος ο Όσιρις.

Τον μετέφερε πίσω στην Αίγυπτο και τον έκρυψε από την δολοφονική μανία του Σηθ, αλλά τα πάθη του Οσίρι δεν είχαν ακόμη περατωθεί διότι επρόκειτο να υποστεί έναν 2ο θάνατο !

Ο μύθος θέλει τον Σηθ, κυνηγώντας μια νύκτα υπό το Φως της Σελήνης, να βρίσκει τυχαία το φέρετρό του Όσιρι και για να απαλλαγεί μια και καλή από αυτόν, να τον διαμελίζει σε 7 ή 14 κομμάτια και να τα σκορπά στους τέσσερις ανέμους, δηλαδή στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα :

« ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη » (Ιωάννης κεφ. 19 : 23).

Η Ίσις κάνοντας έρευνες βρήκε τα κομμάτια του εκτός από τον φαλλό, τον οποίο κατά τον μύθο τον έφαγε το ψάρι οξύρρυγχος.

Υπήρχε και ομώνυμη πόλη στην αρχαία Αίγυπτο.

Σε ανάμνηση τού περιστατικού κατασκευάζει ομοίωμα τού οξυρρύγχου, ο οποίος ταιριάζει με την μορφή τού Σηθ (βλέπε σχήματα), και οργανώνει την γιορτή τών φαλλοφορίων.

Η αναπαραστάσεις τού ανδρικού γεννητικού οργάνου βρίσκονται στο κέντρο αναρίθμητων τυπολογικών τελετουργιών που είναι αφιερωμένες στην γονιμότητα, την αναπαραγωγή και την αέναο ανανέωση τής Φύσεως. Σε όρθια όψη συμβολίζει το Δένδρο τής Ζωής.

Είναι περαιτέρω ο Δημιουργός, ο πρωταρχικός Άνθρωπος στην δημιουργική λειτουργία του. Στους μύθους με φαλλικό χαρακτήρα, ο διαμελισμός τού Θεού αντιστοιχεί με την μετάβαση από το ακαθόριστο στο καθορισμένο.

Σε πολλούς μύθους (όπως τού Οσίριδος) ο Θεός που ανίσταται (η επάνοδος τού πρωταρχικού Χάους στην Τάξη) έχει χάσει το μόριο του, διότι αυτό έχει διαμοιραστεί στο ανθρώπινο γένος τής Γης με την λειτουργία τού Ιερού πυρός που εξασφαλίζει και συντηρεί την Ζωή.

Έτσι ο φαλλός, με την δημιουργική βέβαια έννοια τού ιερού πυρός, θέλει παραμείνει σε αδράνεια για τούς περισσότερους ανθρώπους μέχρι τού τέλους τών καιρών, εφόσον ο άνθρωπος θα υπόκειται στις επιταγές τής γέννησης και τού θανάτου σπαταλώντας την Δημιουργική ενέργεια μόνο για προσωπική ικανοποίηση ή για αναπαραγωγή !

Κατά κάποιον τρόπο η αποκατάσταση τού ανδρικού μορίου τού Όσιρι από την Ίσιδα είναι ένας συμβολισμός τής αποκατάστασης τής Θείας φωτεινής Ουσίας παραπληθείσης από την επιθυμία (Σηθ - Εωσφόρος) στον κατώτερο κόσμο-επίπεδο στον οποίο ζούμε.

Μέχρι τώρα επιτελέστηκαν τα δύο πρώτα μυστήρια : ο θάνατος και η αποσύνθεσις τού Θείου ονόματος. Υπολειπόταν το τρίτο και σπουδαιότερο : η εμψύχωση και ανάσταση τού περισυλλεγέντος Θεού.

Με την βοήθεια τής αδελφής της Νέφθυς, τού Άνουβι, τού Θωθ και τού υιού της Ώρου και χρησιμοποιώντας για άλλη μια φορά την θεουργία, προσάρμοσε τα μέλη τού Όσιρι και τον επανέφερε στην ζωή κάνοντας τον αθάνατο. Αναστημένος πλέον και ενώ θα μπορούσε να επανακτήσει τον θρόνο του στην Αίγυπτο, αποσύρθηκε στα Ηλύσια Πεδία, όπου υποδεχόταν τις ψυχές τών δικαίων και βασίλευε επί τών νεκρών.

Ο υιός τού Όσιρι Ώρος ή Αρποκράτης ή Απόλλων στους αρχαίους Έλληνες, όταν έφτασε σε ηλικία που μπορούσε να πολεμήσει, προετοιμάστηκε για τον πόλεμο εναντίον τού Σηθ.

Ο Ώρος είναι Ηλιακός θεός που συμβολίζει το Πνεύμα. Το μάτι τού Ώρου (Udjat), είναι ο μυστικός οφθαλμός ή ο Παντεπότης οφθαλμός, ο οποίος είναι ανοιγμένος προς όλους τούς κόσμους και προβλέπει την έλευση τών κακών πνευμάτων (ειδώλων - στοιχειακών).

Είναι σύμβολο τής εποπτείας, της υπερβατικής οράσεως και τού φωτός (Ήλιος).

Χρησιμοποιούσαν το Ούζατ στην κατασκευή περιάπτων (φυλακτηρίων) καθώς και στην σαρκοφάγο τής μούμιας, με την έννοια τής δυνατότητας να ξαναδεί το Εγώ τού σώματος που περιέχει. Ο πόλεμος κράτησε χρόνια μέχρι που επενέβη ο Θωθ, βασιλιάς τής Σοφίας και τής μαγικής τέχνης. Ο Θωθ χώρισε την Αίγυπτο σε δύο κομμάτια και έδωσε την Κάτω Αίγυπτο (γόνιμο έδαφος) στον Ώρο και την Άνω Αίγυπτο (έρημο) στον Σηθ.

Ο μύθος τού Οσίριδος, όπως και κάθε μύθος, είναι μια αλληγορική διήγηση με στόχο την διδασκαλία. Μέσα από αυτόν ξεπετάγονται τα στοιχεία τού καλού και τού κακού, τής ανάστασης, τής αθανασίας, τής μετενσάρκωσης. Ο Όσιρις είναι το Φως και ο Σηθ το σκοτάδι.

Η αιώνια πάλη καλού και κακού και οι δυνάμεις οι οποίες τα υπηρετούν αντίστοιχα. Οι δυνάμεις που υπηρετούν το σκότος (το κακό = Σηθ) δεν αναφέρονται ξεχωριστά στον συγκεκριμένο μύθο. Οι δυνάμεις τού φωτός (καλό = Όσιρις) εμφανίζονται αυτόνομες σαν πρόσωπα, δηλαδή : Ίσις, Ώρος και Νέφθυς. Με τον συνδυασμό αυτών των δυνάμεων, υπό την επήρεια τής θεουργίας, αυτές γίνονται ικανές να ανασυνθέσουν τις ιδιότητες- μέλη τού διαμελισμένου Οσίριδος, να τον αναστήσουν και να τον καταστήσουν αθάνατο.

Αντίστοιχος μύθος είναι ο αρχαιοελληνικός μύθος τού Διονύσου ο οποίος κοιμάται (πεθαίνει) το φθινόπωρο και εγείρεται (ανασταίνεται) την άνοιξη καθώς και ο μύθος τής Περσεφόνης που μισό χρόνο μένει στον κάτω κόσμο και μισό χρόνο επιστρέφει στον άνω κόσμο.

Παρά το γεγονός ότι ο Σηθ και οι δυνάμεις του κακοποίησαν (έβλαψαν) τον Όσιρη, τελικά δεν αδικούνται από τον Θωθ, αλλά τούς παραδίδεται το ήμισυ τού Βασιλείου, ίση δηλαδή περιοχή όση και το κάτω βασίλειο το οποίο δίδεται στον Ώρο (εναρμόνιση των αντιθέτων).

Έτσι αντιλαμβανόμαστε ότι το λευκό και το μαύρο (τα εναλλάξ τετράγωνα τού δαπέδου τού Τεκτονικού Εργαστηρίου) δεν είναι αντίπαλα χρώματα, αλλά αναγκαίο συμπλήρωμα το ένα τού άλλου. Ένα απλό παράδειγμα είναι η πορεία τού σπόρου τού σιταριού.

Πρέπει να ταφεί στο χώρο τού σκότους (κάτω από την γη – ο νεόφυτος στο Διασκεπτήριο στον Τεκτονισμό) να διαμελιστεί και αλλοιωθεί ώστε αναγεννώμενο υπό το φως σαν βλαστός (η εισιτήριο λέξη τού εταίρου είναι Σιμπολέθ – Εβρ. : που σημαίνει σίτος **שִׁבּוּלֶךָ**) να έρθει σε καρποφορία που είναι και το ζητούμενο τού κάθε αναζητητή - μυημένου.

Ο διαμελισμός τού Οσίριδος γίνεται σε 7 ή 14 κομμάτια συμβολίζοντας με τον τρόπο αυτό την πολλαπλότητα από την Ενότητα.

Όποια από τις δύο εκδοχές και αν λάβουμε υπόψη μας καταλήγουμε στον ιερό αριθμό 7, ο οποίος συμβολίζει την τελειότητα και την ολοκλήρωση.

Έτσι έχουμε τα 7 ιερά κέντρα (ιεροί τροχοί - δίσκοι), τους 7 Γίγαντες τής Δημιουργίας, οι οποίοι συμβολίζουν την κάθοδο τού Λόγου στην ύλη, στην Αποκάλυψη τού Ιωάννη ... (7 Αγγέλους, 7 σφραγίδες, 7 υπεείς, 7 σημάδια, 7 σάλπιγγες) κ.ο.κ.

Ο διαμελισμός αυτός συμβολίζει την εξάπλωση τής Πνευματικής Ουσίας τού Θεού. Παρόμοιο συμβολισμό συναντάμε στο Μυστήριο τής Θείας Κοινωνίας, όπου μοιράζεται στους πιστούς ο οίνος και ο άρτος ως το αίμα και σώμα τού Θεού - [18ος βαθμός ΑΑΣΤ].

Και μετά τον θάνατο η ελπίδα για μια μεταθανάτια ζωή και για μια αναγέννηση (η ακακία), αλλά και γενικότερα να τονισθεί η δύναμη τής κυκλικής φάσης τής ζωής, η επανενσάρκωση.

Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο οι Αρχαίοι Αιγύπτιοι ήταν ο πρώτος λαός που υποστήριξε ότι η ψυχή είναι αθάνατη και ότι μετά τον θάνατο τού ανθρώπινου σώματος η ψυχή ξαναγυρίζει τελικά σε ανθρώπινο σώμα (επενενσάρκωση).

Τέλος η απόσυρση τού Οσίριδος στα Ηλύσια Πεδία συμβολίζει την απόσυρση τού Πνεύματος τού ανθρώπου καθώς έχει τελειώσει τις δοκιμασίες του και πλέον θα

συνεχίσει σε άλλα επίπεδα τής Δημιουργίας (Φυσιώσα Φύση ή Πνευματική Δημιουργία) !

Με μια λέξη, όλα αυτά είναι η Ιστορία τής Ψυχής και όχι συγκεκριμένα μιας καθορισμένης Ψυχής, διότι πραγματεύονται τούς άθλους όχι ενός ιστορικού ατόμου, αλλά τού ανθρώπου στον κύκλο τής εξέλιξης του.

Έτσι οι περιπέτειες τού Όσιρι είναι κοινές γιά τούς ανθρώπους και γιά τούς θεούς.

Η ανάσταση Εκείνου, αλληγορεί την επιτέλεση τού σκοπού τής ανθρωπότητας, δηλαδή την αποθέωση τής ανθρωπίνης Ψυχής.

Ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως Θείας καταγωγής, αλλιώς δεν θα μπορούσε να ανέρχεται προς τα ανωτέρα πεδία, αναζητώντας την φύση τής Θείας Ουσίας.

Ο Σηθ - Τυφών όμως, δηλαδή οι χαμηλές έλξεις τού μεταβαλλόμενου και συνεχώς ρέοντος Αστρικού Πεδίου, κατορθώνει να περιορίσει την ανθρωπίνη ψυχή - τον Όσιρι - μέσα στα στενά όρια τού γήινου περιβλήματος, τού πολυτελούς κιβωτίου, και τον ρίχνει εντός τού συνεχώς μεταβαλλόμενου ύδατος τών ενσαρκώσεων και επανενσαρκώσεων τής εκδηλωμένης Φύσης. Το ακατάσχετο όμως ρεύμα τής εξέλιξης, φέρει αυτόν προς το φως, προς Ανατολάς. Κατόπιν πολλαπλών ενσαρκώσεων και αποσαρκώσεων, η Ψυχή με την βοήθεια τής Αγάπης (Ίσις), τής Σοφίας (Θωθ) και τού Πνεύματος (Ώρος), κατορθώνει να ανυψωθεί μέχρι τής πηγής της, να αναστηθεί στην Ουράνια ζωή τού Φωτός.

Ο Ήλιος, μετά την πάλη για την “ ύπαρξη ” και μετά την ανάπτυξη τής δυνάμεως του κατά το πρώτο μέρος τού έτους (τρεις μήνες τού χειμώνα – οι τρεις αχρείοι εταίροι, δολοφόνοι τού Χιράμ στην μύηση τού Γ’ βαθμού στον Τεκτονισμό), φθάνει τελικά στο κορύφωμα τού θριάμβου του, παρέχοντας την ζωή σε όλα τα πλάσματα.

Ωριμάζει το σιτάρι και τα σταφύλια, για να υποχωρήσει για μία ακόμη φορά μπροστά στον χειμώνα (Σηθ).

Με όμοιο τρόπο και το μικρό σπέρμα, βλαστάνει και δίδει τον καρπό που αποθηκεύεται και θυσιάζεται για την διατροφή τού ανθρώπου και τών άλλων ζωικών μορφών.

Η ιστορία τού μικρού σπόρου είναι ανάλογη προς την ιστορία τού ανθρώπου ο οποίος αναπτύσσεται, μέσα από τον κύκλο τών μεταμορφώσεων του, χωρίς να αποφεύγει και αυτός τον νόμο τής θυσίας υπαγόμενος στον Βασικό Νόμο τής Ζωής και αναγεννώμενος πολλές φορές καθίσταται με την σειρά του στον κύκλο τών ενσαρκώσεων του, ο πατέρας και διδάσκαλος άλλων ψυχών που ποθούν και αυτές το φως τής τελείωσης.

Συμπεράσματα

Συμπερασματικά λοιπόν, ο τεμαχισμός τού Όσιρι ή ο θάνατος τού Χιράμ στον Τεκτονισμό :

α. Μακροκοσμικά αλληγορεί την μεγάλη αλήθεια τού Μυστηρίου τής καθόδου τού Λόγου στην Ύλη και τον τρόπο τής εκδηλώσεως Του στα κατώτερα πεδία μετά την απώλεια του.

β. Μικροκοσμικά την επιστροφή τού Εγώ από την κατάσταση τής πολλαπλότητας (η προσωπικότητα τού ανθρώπου) στην Ενότητα.

Έτσι ο Όσιρις (Χιράμ) παρουσιάζεται, για τους μεμνημένους, σαν υπόδειγμα τού τρόπου, (το ύψιστο καθήκον), τής μελλοντικής τους απελευθέρωσης από τα δεσμά τής σάρκας και ίσως και τών διαδοχικών ενσαρκώσεων τους !

« Ομολογείν άρα ημίν και ταύτη τούς ζώντας εκ των τεθνεώτων γεγονέναι ουδέν ήττον ή τούς τεθνεώτας εκ των ζώντων » (συμφωνούμε λοιπόν, ότι και κατά τούτο τον τρόπο, ότι οι ζώντες εκ των τεθνεώτων έχουν προέλθει, όπως οι τεθνεώτες εκ τών ζώντων » (Πλάτωνος Φαίδων).

Ας δούμε όμως σε τι συνίστατο η μήση που αποδίδεται στις Αιγυπτιακές Σχολές.

Ζ. ΤΑ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Όλες οι παραδόσεις διαιρούν το Σύμπαν σε τρία διακεκριμένα πεδία.

α. Το Φυσικό ή Υλικό πεδίο

β. το Ψυχικό ή Αστρικό πεδίο και

γ. το Πνευματικό ή Νοητικό πεδίο.

Ανέκαθεν η δύναμις και η Γνώσις τών ανθρώπων τείνουν στην κατάκτηση, την κατανόηση και επίδραση επί τών τριών αυτών πεδίων.

α. Η κυριαρχία επί τού Φυσικού πεδίου ονομαζόταν Μαγεία.

β. Η κυριαρχία επί τού Ψυχικού πεδίου ονομαζόταν Ψυχουργία.

γ. Η κυριαρχία επί τού Νοητικού πεδίου ονομαζόταν Θεουργία.

Το έργο τούτο και τον ίδιο σκοπό επεδίωκαν και τα Αιγυπτιακά Μυστήρια. Αυτά είχαν ιδρυθεί, κατά μία εκδοχή, περί το 2600 π. Χ. από τους αιγυπτίους Ιερείς. Οι σημαντικώτερες σχολές μύησης ήσαν δύο : η Σχολή τού Βορρά ή τής Μέμφιδος και η Σχολή τού Νότου ή τών Θηβών και τής Αβύδου. Εκτός από αυτές ήκμαζαν και άλλες πολλές σχολές έκ τών οποίων ξακουστές υπήρξαν οι σχολές τής Ηλιουπόλεως, τής Σαΐδος, κ. ά. Η Σαΐς (ή Sa el-Hagar ήταν πόλη της αρχαίας Αιγύπτου στο δυτικό Δέλτα τού Νείλου).

Ο Ηρόδοτος (Βιβλίο 2 - Ευτέρπη) έγραψε ότι στην Σάϊδα (το αρχαίο Αιγυπτιακό όνομα της ήταν Zau) βρισκόταν ο τάφος τού Όσιρι, και ότι γινόταν αναπαράσταση τών παθών τού θεού σε κοντινή λίμνη, σε μυστηριακές τελετές. Διαβάζουμε στους στίχους 170 και 171 :

170. [1] εἰσὶ δὲ καὶ αἱ ταφαὶ τοῦ οὐκ ὄσιον ποιεῦμαι ἐπὶ τοιούτῳ πρήγματι ἐξαγορεύειν τὸ οὐνομα ἐν Σαί, ἐν τῷ ἱρῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ, παντὸς τοῦ τῆς Ἀθηναίης ἐχόμεναι τοίχου. [2] καὶ ἐν τῷ τεμένει ὀβελοὶ ἐστᾶσι μεγάλοι λίθινοι, λίμνη τε ἐστὶ ἐχομένη λιθίνη κρητῖδι κεκοσμημένη καὶ ἐργασμένη εὖ κύκλῳ καὶ μέγαθος, ὥς ἐμοὶ ἐδόκεε, ὅση περ ἢ ἐν Δήλῳ ἢ τροχοειδὴς καλεομένη.

171. [1] ἐν δὲ τῇ λίμνῃ ταύτῃ τὰ δείκῃλα τῶν παθῶν αὐτοῦ νυκτὸς ποιεῦσι, τὰ καλέουσι μυστήρια Αἰγύπτιοι. περὶ μὲν νυν τούτων εἰδότε μοι ἐπὶ πλέον ὥς ἕκαστα αὐτῶν ἔχει, εὖστομα κείσθω. [2] καὶ τῆς Δήμητρος τελετῆς πέρι, τὴν οἱ Ἕλληνες θεσμοφóρια καλέουσι, καὶ ταύτης μοι πέρι εὖστομα κείσθω, πλὴν ὅσον αὐτῆς ὁσίη ἐστὶ λέγειν· [3] αἱ Δαναοῦ θυγατέρες ἦσαν αἱ τὴν τελετὴν ταύτην ἐξ Αἰγύπτου ἐξαγαγοῦσαι καὶ διδάξασαι τὰς Πελασγίωτιδας γυναῖκας· μετὰ δὲ ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων ἐξαπώλετο ἡ τελετή, οἱ δὲ ὑπολειφθέντες Πελοποννησίων καὶ οὐκ ἐξαναστάντες Ἀρκάδες διέσωζον αὐτὴν μοῦνοι.

Όταν το πνεύμα ενός άνθρωπου διακαιόταν από αληθή δίψα προς την αλήθεια, και η ψυχή του είχε το αδιάσειστο θάρρος να κατανίκησει κινδύνους και ταλαιπωρίες αφάνταστες, επιδίωκε να ενταχθεί σε μία εκ τών Σχολών αυτών όπου ήταν βέβαιος ότι μπορούσε να αποκτήσει κάθε τι πού το πνεύμα του ποθούσε.

Η ύπαρξη άλλωστε τών Μυστηρίων ήταν γνωστή σε όλους, κατά γενικό δε κανόνα ο καθένας γνώριζε ότι ως επί το πλείστον, είχαν σχέση με την μετά θάνατον ζωή και με την προετοιμασία τού ανθρώπου όπως την αντιμετωπίσει.

Και εκπλήρωναν άριστα τον προορισμό των, διότι αυτός που διένυε την σειρά των βαθμών των (πράγμα το οποίο απαιτούσε συνήθως πολλά έτη) γινόταν ότι σήμερα αποκαλούμε άρτια πεπαιδευμένο άνθρωπο (μορφωμένο και όχι εξειδικευμένο επιστημονικά), αλλά επί πλέον τής γνώσεως τού παρόντος κόσμου αποκτούσε καί πείρα τής μετά θάνατον ζωής, τής θέσεως τού ανθρώπου στο σχέδιο των πάντων και συνεπώς ήταν κάτοχος τού κάθε τι που πρέπει να μάθει και να εφαρμόζει στην ζωή του όχι απλά ως άνθρωπος αλλά ως μύστης.

Οι τελετές είχαν επίσης σκοπό να απεικονίσουν την επέκεινα εξέλιξη τού ανθρώπου, την επιστροφή του στην θεία πηγή, από όπου προήλθε, πράγμα το οποίο δεν είναι απλή συνέπεια εφαρμογής τού διαλογισμού και των τελετουργιών, αλλά εξαρτάται κυρίως από την βιωτική εφαρμογή των διδασκομένων ηθικών παραγγελμάτων και αφύπνιση εν δυνάμει αρετών και δυνατοτήτων τού ανθρώπου (όπως εξωσωμάτων, προέκταση τής αισθητικότητας κλπ).

Όπως όλα τά Μυστήρια, έτσι και τα Αιγυπτιακά, διερούντο εις Μικρά ή Ελάσσονα και εις Μεγάλα ή Μείζονα Μυστήρια.

Στα Ελάσσονα Μυστήρια ανήκαν τα λεγόμενα Μυστήρια τής Ίσιδος και ελάμβαναν χώρα κατά την Εαρινή Ισημερία.

Στα Μείζονα Μυστήρια κατελέγοντο άφ' ενός τα Μυστήρια τού Σεράπιδος που ελάμβαναν χώρα κατά το Θερινό Ηλιοστάσιο και άφέτερου τα Μυστήρια τού Οσίριδος, που ελάμβαναν χώρα κατά την Φθινοπωρινή Ισημερία.

Ανάλογη κατανομή απέδειξε και διά τα Ελευσίνια Μυστήρια ο πολός Paul Foucart ο οποίος βασιζόμενος επί καθαρώς επιστημονικών δεδομένων, βεβαίωσε ότι τα Ελάσσονα Μυστήρια αποδίδοντο στην θεά Δήμητρα (Ίσιδα) τα δε Μείζονα στον θεό Διόνυσο (Όσιρι).

Οι τρεις ανωτέρω κατηγορίες των Αίγυπτιακών Μυστηρίων είναι κατά πάσαν πιθανότητα πολύ περιλειπτικές και δεν αντιπροσωπεύουν τον αριθμόν των « βαθμών » τής Αιγυπτιακής Μυσταγωγίας. Οί πλείστοι των νεωτέρων ερευνητών ομολογούν ομόφωνα ότι θα έπρεπε να υπάρχουν είτε πολυπληθέστερες βαθμίδες μύσεως (Jean Ragon) είτε εσώτερες βαθμίδες των ανωτέρω θεμελιωδών τριών (Charles Leadbeater) κάτι πού είναι και το πιθανότερο.

Ο πρώτος έκ των συγγραφέων αυτών, ο πολός Ragon, στο τέλος τού τεκτονικού τυπικού του επί τού τρίτου Τεκτονικού βαθμού τής συμβολικής Στοάς, αναφέρεται σε ένα χειρόγραφο καλούμενο Krata Repoa ή " η Μύηση στην αρχαία κοινωνία των αιγυπτιακών ιερέων " που δημοσίευσε στα γερμανικά 1770 ο Von Korppen.

Το χειρόγραφο αυτό είναι συλλογή εκ μέρους Γερμανών λογίων των σχετικών με τα Αιγυπτιακά Μυστήρια περικοπών και αρχαίων συγγραφέων και αρμολόγησις αυτών σε ένα όλον κατά το μάλλον ή ήτον συμπλησιάζον προς το πνεύμα τής Τεκτονικής Μυσταγωγίας.

Η Κράτα Ρεπόα λοιπόν, διαιρεί την όλη μύηση των Αιγυπτιακών Σχολών σε επτά βαθμούς τούς οποίους απαριθμούμε :

- α) Παστοφόρος
- β) Νεωκόρος
- γ) Μελανηφόρος ή η Θύρα τού Θανάτου
- δ) Κιστοφόρος ή Χριστόφορος ή η Μάχη κατά των Σκιών
- ε) Βαλαχάτα
- στ) Αστρονόμος
- ζ) Προφήτης ή Παμυλά (Σεφενάθ – Πανκά).

Εξ άλλου ο θεόσοφος και τέκτονας Κάρολος Λεντμπήτερ παραδέχεται σειρά βαθμών φιλοσοφικών, Καμπαλιστικών, Ερμητικών, ήτοι κυανούν, ερυθρόν, μέλανα και λευκόν Αιγυπτιακόν Τεκτονισμόν.

Κατά πόσον οι βεβαιώσεις αυτές ανταποκρίνονται προς τήν αλήθεια και την Αιγυπτιακή παράδοση δεν είμεθα δυστυχώς σε θέση να ελέγξουμε ελλείψει επαρκών Ιστορικών ή αρχαιολογικών ενδείξεων τόσον περί τού αριθμού όσον και περί τού θέματος τών βαθμών εκείνων.

Θα αρκεσθούμε συνεπώς να εξετάσουμε συνοπτικά τις τρεις κύριες διαβαθμίσεις τών Αιγυπτιακών Μυστηρίων, ακολουθώντας κατά το εφικτόν τις διασωθείσες πηγές.

Τα Μυστήρια τής Ίσιδος αποτελούσαν τον πρώτο βαθμό τής μύησης καί εν συνόλω τα Ελάσσονα Μυστήρια. Η εισδοχή σε αυτά εξαρτιόταν από την αγνότητα τής ψυχής τού δοκίμου, την χρηστοθήθεια και από το ακατάβλητο θάρρος τής ψυχής του.

Τόσον τα τελούμενα όσον και τα διδασκόμενα στις σεπτές εκείνες ιερουργίες, κρατήθησαν επαρκώς εκ μέρους τών μυηθέντων απόρρητα, είς τρόπον ώστε να μη δυνάμεθα σήμερα, παρ' όλες τις προσπάθειες και προόδους τής επιστήμης, να ανοικοδομήσουμε με ασφάλεια το τυπικό τής μύησης.

Διά τών δοκιμασιών αυτών φαίνεται ότι διήλθε κατά τον ΙΙον π. Χ. αιώνα και ο Απουλήιος, ο οποίος στο ΧΙ βιβλίο τών « Μεταμορφώσεων » του (Χρυσούς όνος) δίδει συγκεκαλυμμένη περιγραφή τών Μυστηρίων τής Ίσιδος εις τα οποία μυείται ο ήρωας του Λούκιος :

« Ό Ιερεύς, αφού απεμάκρυνε τούς βέβηλους, λαβών με από τής χειρός, με έφερεν είς τα ενδότερα τού ιερού και με περιέβαλε με καινουργές λινόν ένδυμα. Ίσως, περίεργε αναγνώστα, αισθάνεσαι αγωνίαν να μάθης τί ελέχθη και επράχθη ακολούθως. Θα σού το έλεγον, εάν τούτο μού επετρέπετο. Θα το εγνώριζες εάν σού ήτο δυνατόν να το ακούσης. Αλλά τόσον τα ώτα τα οποία θα ήκουον τα πράγματα αυτά, όσον και η γλώσσα ήτις θα τα έλεγε, θα έδρεπον τα κακά τής αφροσύνης των. Δεν θά σε βασανίσω εν τούτοις περισσότερο είς την εκκρεμότητα είς την οποίαν ευρίσκεσαι εν θρησκευτική αναμονή. "Ακουσον λοιπόν, αλλά πίστευσε ότι είναι αληθές. Ήλθον πλησίον τού Άδου, έως είς αυτάς τάς πύλας τής Περσεφόνης και έπειτα επανήλθον αφού διήλθον δια όλων τών στοιχείων, είς την προτέραν μου θέσιν. Έν ώρα μεσονυκτίου είδον τον ήλιον να λάμπη μέ όλον του το φέγγος. Είδον ακόμη τούς ουράνιους και καταχθόνιους θεούς, πρό τών οποίων παρουσιάσθην και τούς οποίους προσεκίνησα ... Όταν ανέτειλεν η πρωία και έληξαν αί επίσημοι τελετουργείαι, παρουσιάσθην εξηγνισμένος με δώδεκα εσθήτας και ένδυμα ιερατικών...

Το ένδυμα μου τούτο ήτο από λεπτοϋφαντον λινόν, τό όποιον εκάλυπτον κεντημένα άνθη. Είχον εις τούς ώμους μου πολύτιμον κάλυμμα, τό όποιον εκρέματο οπίσω μου μέχρι του δαπέδου καί επι τού οποίου παριστάνωντο με διάφορα χρώματα Ινδικοί δράκοντες και υπερβόρειοι γρύπες ».

Σε μία στιγμή, κατά την διάρκεια τής μύησης, εμφανιζόταν πρό τών οφθαλμών τού δοκίμου η θεά Ίσις η οποία του έλεγε : « Ίδέ, Λούκιε, παρακινούμενη από τάς παρακλήσεις σου, εγώ, η οποία είμαι η Φύσις, η αρχική πηγή όλων τών πραγμάτων, η βασίλισσα όλων τών αιώνων, ή κυρίαρχος τών πνευμάτων τών νεκρών, η πρώτη τών ουρανίων υπάρξεων, η παγκόσμιος Ύλη, η ενιαία καί εν τούτοις πολυειδής μορφή τής αδημιούργητου υπάρξεως.

Κυβερνώ με το βλέμμα μου τας φωτεινάς κορυφάς τών ορέων, τούς άνεμους τών θαλασσών, την ηρεμίαν τού κάτω βασιλείου.

Όλη η γήινος σφαίρα λατρεύει την θεότητα μου κατά ποικίλους τρόπους, με διάφορα δόγματα και υπό παντοία ονόματα. Οί Φρύγες με αποκαλούν Πεσινουντίκα μητέρα των Θεών, οί Ιθαγενείς τής Αττικής Κεκρώπειον Αθηνάν.

Οί Κύπριοι Αθηνάν τής Πάφου, οί βέλη φέροντες Κρήτης Άρτεμιν Δίκτυναν, οί τρίγλωσσοι Σικελιανοί στυγίαν Περσεφόνην Οί Ελευσίνιοι αρχαίαν θεάν Δήμητραν. Άλλοι ακόμη με ονομάζουν Ήραν ή θεάν τού πολέμου Ένυώ ή Έκάτην ή Ραμνουσίαν.

Οί Αιθίοπες, Άρειοι καί Αιγύπτιοι, οί οποίοι είναι ειδήμονες τής αρχαίας σοφίας, απονέμουν είν εμέ το αληθές μου όνομα, 'Ισις βασίλισσα » (Απουλήϊου, αυτόθι).

Το τι ακριβώς εδιδάσκετο στον πρώτο αυτό βαθμό, μάς είναι επίσης πολύ δύσκολο να συμπεράνουμε κατά τρόπο καθολικά αποδεκτό.

Κατά τον Δημήτριο Πλάτωνα Σεμελά ο οποίος διέτριψε στην απόκρυφο διδασκαλία τής Αιγύπτου (διατριβή στο περιοδικό Έων), η μύηση στον πρώτο βαθμό αποσκοπούσε να δώσει την κυριαρχία τής δράσεως στο Φυσικό Πεδίο.

« Ό μεμυημένος είν τα μυστήρια τής 'Ισιδος, εμάνθανε να γνωρίζη κατά πρώτον λεπτομερώς την οργανικήν σύστασιν τής ανθρωπινής υπάρξεως. Όλα τα μυστικά τής Ανατομίας, ήσαν τότε λίαν γνωστά, ως επίσης και η λειτουργία των διαφόρων οργάνων καί συστημάτων τού οργανισμού μας. Τό σύστημα τής κυκλοφορίας, το μυϊκόν, το νευρικόν, ήσαν εξίσου καί καλλίτερον γνωστά από σήμερον. Μετά τό στάδιον τούτο των μελετών, η προσοχή τού υποψηφίου επεσύρετο επί των λειτουργιών καί ιδιοτήτων τού νευρικού συστήματος.

Τότε δευτέρας σειράς μελέται, περισσότερον προχωρημένοι, ήρχιζαν δια αυτόν καί συνίσταντο είν την μυστηριώδη ενέργειαν τού νευρικού ρευστού και των αισθήσεων επι τής Φυσικής Καταστάσεως.

Οί ιεροφάνται τής αρχαίας Αίγύπτου, διά σπουδαίων πειραμάτων απεδείκνυν είν τούς μαθητάς των την πραγματικήν παρουσίαν τού ρευστού τούτου την πόλωσιν αυτού και προ πάντων τα αποτελέσματα του επί των όντων και αντικειμένων τα οποία μάς περιβάλλουν ».

Κατά τον Κάρολο Λεντμπήτερ είν τα Μυστήρια τής 'Ισιδος « έδίδοντο αί πρακτικάί εκείναι όδηγίαι τής απόκρυφου επιστήμης, αί οποίαι καθιστούν τον μαθητή ικανόν να αφύπνιση και εκγύμναση τις εσωτερικές του ικανότητες είν τρόπον ώστε να δύναται να μελετά άπ' ευθείας και ατομικώς τις συνθήκες τού Αστρικού κόσμου. Διά των μαθημάτων τούτων, οι μύσται καθίσταντο τελείως κάτοχοι των απορρήτων τού Αστρικού κόσμου και ηδύναντο να χειρίζονται ελευθέρως τις δυνάμεις του μετά συνειδήσεως και εν εγρηγόρσει ».

Μετά την συμπλήρωση τού κύκλου αυτού των μαθημάτων, και αφού ο μύστης απεδείκνυε εμπράκτως την ικανότητα προαγωγής του είν ανώτερο βαθμό μύσεως, προτεινέτο είν τα Μυστήρια τού Σεράπιδος τα οποία ήταν ο δεύτερος βαθμός.

Η. ΤΑ ΜΕΙΖΟΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Και περί τού βαθμού αυτού οι σωζόμενες πληροφορίες είν πολύ περιορισμένες, ελάχιστα δε μπορούμε να συναγάγουμε εκ των επισήμων κειμένων. Όταν ο Θεοδόσιος κατεκρήμνισε τον Σεράπειο, ανεκαλύφθησαν κάτω από την γή διάδρομοι και διάφορες κατασκευές, όπου οί ιερείς φαίνεται να τελούσαν τις δοκιμασίες των μουσμένων και να απένειμαν την μύηση.

Υπαινιγμοί περί των μυστηρίων τού Σεράπιδος βρίσκονται τόσο στον Πορφύριο όσο και στον Απουλήϊο. Ό τελευταίος αποκαλεί αυτά « τα νυκτερινά όργια τού Σεράπιδος, θεού εκ των πρώτων » αναφέρει όμως απλώς ότι έποντο των Ισιακών

και προπαρασκεύαζαν διά την τελική και μεγίστη μύηση. Κατά την γνώμη πολλών κατά τα Μυστήρια τού Σεράπιδος ανεπαρίστατο ενδεχομένως ο θάνατος τού Όσίριδος, υποδυσόμενου τού εκάστοτε υποψηφίου προς μύηση τον θεό, αφήνονταν δε γιά τον τρίτο καί τελευταίο θεμελιώδη βαθμό το μυστήριο τής αναστάσεως τού θεού - υποψηφίου.

Θα αναφέρω μερικές περικοπές από την προαναφερθείσα μελέτη τού Δημητρίου Σεμελά, στις οποίες έχουμε λόγους να αποδίδουμε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη.

Γιά το έργο και τις διδασκαλίες τού Δημητρίου Σεμελά έχω άμεση πληροφόρηση καθ' ότι τυγχάνω Ανώτερος Ταξιάρχης τού [Τάγματος τού Κρίνου και τού Αετού ►](#) τού οποίου ο Σεμελάς υπήρξε συνιδρυτής.

Όποιος ευτύχησε να γνωρίσει τις διδασκαλίες του διαπιστώνει ότι πρόκειται για κάτοχο τής ιερογλυφικής, βαθύ σπουδαστή εκ τού σύνεγγυς αλλά και δι' άλλων μέσων, πέραν τών φυσικών, τών αρχαίων αιγυπτιακών ναών και βαθύ μύστη τών αποκρύφων επιστημών.

Να τι μάς αποκαλύπτει ο Δημήτριος Σεμελάς εν προκειμένω :

« Ό υποψήφιος είς τον δεύτερον βαθμόν, κύριος ήδη τού φυσικού πεδίου, διέρχεται εκ τού Χάτ-Χά είς το Χάτ-Μπιού, ήτοι οίκον τών ψυχών.

Είς το σχολείον τής Μέμφιδος το Χάτ-Μπιού εκείτο είς το κέντρον ακριβώς τού εξωτερικού ναού τής πυραμίδος τού Κχεφρέν, ονόματος σημαίνοντος ανέρχεται ο Ρά ή ο Ήλιος.

Τα ερείπια τού ναού τούτου μας επιτρέπουν να λάβουμε ικανή ιδέα τού ιερού τούτου τόπου εντός τού οποίου εξετελούντο τα Μεγάλα έργα τών Μάγων.

Η αστρολογία ήτο η βάσις τής προκαταρκτικής διδασκαλίας τού βαθμού τούτου.

Έκει εμάνθανεν ο μαθητής όχι μόνον τας πολυπλοκούς και αρμονικάς κινήσεις τών κόσμων, όχι μόνον τας συγγενείας τού πλανητικού μας συστήματος, άλλ' εμάνθανεν ακόμη την φύσιν τών διαφόρων ψυχικών ή αστρικών δυνάμεων αίτινες εκπορεύονται έξ όλων τούτων τών αστέρων ενεργούνται δέ επί της σφαίρας μας και επ' εκείνων οίτινες ευρίσκονται επ' αυιής. Επροσδιώριζον τα διάφορα ταύτα είδη τών εκπορεύσεων δια του ονόματος Μπιού ή αστρικάί ψυχαί, τας οποίας εχώριζον είς δύο κατηγορίας, είς αστρικάς κινητάς ψυχάς, ονομαζόμενας Μπιού Σαχεμού και αστρικάς ψυχάς ακίνητους, Μπιού Αχενού.

Αι πρώται δια τούς πλανήτας και αί δεύτεραι διά τους ζωδιακούς αστερισμούς και απλανείς.

Όταν ο μαθητής ετελείωνε την εκπαίδευσίν του είς την αστρολογικήν επιστήμην, του απεκαλύπτετο τότε ότι η φύσις τών ψυχικών δυνάμεων, τας οποίας κατείχεν ήδη από την μύησιν τού πρώτου βαθμού, ήτο τοιαύτη ώστε να ηδύνατο διά τών ιδίων αυτού δυνάμεων, να ενεργήση και επιβάλλει την θέλησίν του επί ισχυρών όντων, άτινα έζων είς άλλο επίπεδον πλην τού φυσικού.

Ο μύστης, που επιθυμούσε να αποκτήσει την νέα αυτήν ικανότητα, διήρχετο από της Ψυχουργίας, στις Μαγικές μελέτες.

Οι Μαγικές μελέτες σκόπευαν να καταστήσουν γνωστόν στον μύστη, πρώτον το αίσθημα τού Όσίριδος, να τον καταστήσουν οικείον προς όλους τούς θεούς, πνεύματα και υποστηρικτάς τού ψυχικού πεδίου.

Η μελέτη αυτή και απόκτησις τών γνώσεων ήσαν δύσκολοι και σκληραί. Μετά το πέρας τής εκπαίδεύσεως ταύτης, ο υποψήφιος διήρχετο εκ της πρώτης αιθούσης διδασκαλίας εις την εσωτερικήν και μυστικήν τοιαύτην, ήτις ωνομάζετο αίθουσα τών Μεγάλων Μυστηρίων ή ακόμη Αίθουσα τής Σιωπής.

Εκεί, ο μύστης παρουσιάζετο προ τού θεού Όσίριδος, και της προΐσταμένης τού Ναού θεάς Ίσιδος, της φερούσης τον τίτλον « τής Μεγάλης Μαγίσης ».

Ο μεμυημένος ώφειλε διά τών υποδείξεων τών Μάγων, να τεθεί εις επαφήν μετά τού Οσίριδος, Ίσιδος και τών συμμάχων αυτών, θεών πνευμάτων, και ψυχών, δι' εξακολουθητικών εφαρμογών και ιδιαιτέρων ασκήσεων. Όφειλε επι πλέον να προκαλέση την φιλίαν και συμπάθειάν των.

Είς το τέλος τών εφαρμογών και εις περίπτωσιν θετικών αποτελεσμάτων, ελάμβανε τον τίτλον Σέμες Νοτζερού, σύντροφος τών θεών ή Σέμες Οσίρ, σύντροφος τού Όσίριδος.

Ο σκοπός τής μύησεως ταύτης, την οποίαν ονόμαζαν Μαγείαν, συνέκειτο εις το να κατορθώση ο μύστης να εξωτερικεύση το αστρικό ή ψυχικό ρεύμα εις το πεδίον τού αυτού επιπέδου και διά τούτου να επιβάλη τήν θέλησίν του και υποτάξη τούς εχθρούς τού Οσίριδος, και τούς υποχρέωση να συνεργασθώσι διά τήν εκπλήρωσιν τών ανωτέρων έργων.

Έκ τών ανωτέρω συνάγεται ότι η Μαγεία συνίστατο εις την δράσιν τού ψυχικού ρευστού τού ζώντος όντος εις το φυσικόν πεδίον, επί τών άλλων όντων τών ζώντων εις το αστρικόν ή ψυχικόν πεδίον ».-

Σχετικώς προς τόν βαθμό αυτόν ενδιαφέρει να αναφέρουμε ότι στον ναό τών Φιλών (η νήσος Φίλαι βρισκόταν στο Δέλτα τού Νείλου), το σώμα τού Οσίριδος περιβάλλετο με στάχεις ΣΙΤΟΥ, οι οποίοι φαίνονται να βλαστάνουν από τό σώμα του και τούς οποίους ένας ιερέας ποτίζει από δοχείο το οποίο κρατεί στα χέρια του.

Μετά την αποπεράτωση τών σπουδών αυτών, οι οποίες διαρκούσαν πολλά έτη, όσοι εκ τών υποψηφίων απεδεικνύοντο ικανοί δια ανωτέραν μύηση, προήγοντο εις τον τρίτο βαθμό, διά τα Μυστήρια τού Οσίριδος.

Είς τον τρίτο τούτο βαθμόν, κύριο ρόλο έπαιζε ή περί τών παθών τού Όσίριδος παράδοσις, τον οποίον αντικαθιστούσε ο ίδιος ο δόκιμος, τα δε άλλα πρόσωπα τού δράματος ιερείς καί ιέρειαι τών ναών σκηνοθετούσαν κατά πάσαν πιθανότητα το δράμα τού θανάτου, τού τεμαχισμού και της εν τέλει αναστάσεως τού θεού, η όλη δε μύηση συνίστατο στην μετέπειτα ερμηνεία τού μύθου από πολλαπλής απόψεως (φυσικής - ηθικής - πνευματικής).

Ο Ηρόδοτος, τού οποίου το δεύτερο βιβλίο τών μουσών είναι θαυμάσια εξιστόρηση τών κατά την Αίγυπτον, εκφράζεται ως εξής περί τών τελουμένων Μυστηρίων στην Σάϊδα :

« Είναι δε εκεί και ο τάφος Εκείνου τού οποίου δέν είναι όσιον να προφέρω το όνομα. "Οπισθεν δέ τού ιερού ευρίσκεται λίμνη « εν ή τά δείκηλα τών παθέων αυτών ποιεύσι νυκτός, τά καλέουσι μυστήρια Αιγύπτιοι ». Σπεύδει δε να προσθέσει «περι μεν νύν τούτων, ειδóτι μοί επι πλέον έκαστα αυτών έχει, εύστομα κείσθω ».

Περί τών μυστηρίων δηλαδή τούτων, τα οποία με το περιπλέον είδον, πώς εκτελούνται, το στόμα μου ας τηρεί θρησκευτική σιγή.

Πρώτη σκηνή τού δράμματος ήτο ό θάνατος τού θεού, άλληγορούμενος υπό τού βασιλέως-ιεροφάντου δι' αποκοπής με την βοήθεια δρέπανου ενός στάχυος και της θυσίας λευκού ταύρου, αφιερωμένου στην θεά τής γονιμότητος Μπαστ.

Δευτέρα σκηνή ήταν ο ενταφιασμός τού θεού. Λάμβανε μέρος σε αυτόν ολόκληρη η οσιριακή οικογένεια. Ο Σού, ο Κέμπτ (πατήρ τού Όσίριδος), ο Όρος (ο υιός του), ο Άνουβις, ο Θώθ, τα τέκνα του Όρου, οι θεές Ισις και Νέφθυς (σύζυγος και αδελφή αυτού) ως και άλλες θεές οι οποίες έπαιζαν τον ρόλο μοιρολογητριών.

Εκτός τών ιερέων τούτων, οί οποίοι χρησίμευαν στην παράσταση τού δράματος, παρίσταντο καί άλλοι τών οποίων έργο ήταν η ανάγνωση τών σχετικών κειμένων και προσευχών.

Μεταξύ αυτών συνκατελέγοντο :

- α) ο Ιερέας ο αναγιγνώσκων τα ιερά κείμενα
- β) ο τελετουργός, ο οποίος εκτελούσε τα ιερά έργα τού τυπικού, όπως θυμιάσεις, προσφορές, και χειριζόταν τα μαγικά όργανα,
- γ) ο προφήτης ο οποίος λάμβανε μέρος στις σπονδές, και
- δ) ο Μέγας οραματικός προορισμένος να τεθεί σε επαφή μετά τών ανωτέρων δυνάμεων και αυτού τού ιδίου τού Οσίριδος (Moret : *Mysteres Egyptiens* και *Rois et dieux d' Egypte*).

Ο Ώρος ετοίμαζε λέμβο από ξύλο συκομουριάς και ακακίας, χρυσοστόλιστο.

Μέσα στην λέμβο εισερχόταν ο μυούμενος - Όσιρις στολισμένος επίσης βασιλικά.

Η λέμβος ξεκινούσε κανευθυνομένη προς την Άβυδο, όπου επρόκειτο να τελεσθούν τά « κρυπτά », περί των οποίων τόσο μυστηριωδώς μιλά ο Ιάμβλιχος, έν κλειστώ και παραβύστω πλέον χώρο.

Το τρίτο μέρος τού δράματος άρχιζε διά τής μιμήσεως τού δράματος τού τεμαχισμού τού σώματος τού θεού και διασποράς τών μελών του, κατόπιν δε επηκολούθησε η ανεύρεση και περισυλλογή αυτών υπό τής Ίσιδος, και η τελική ανάστασις αυτού.

Η τελευταία αυτή πράξις έχει εξαιρετική σημασία.

Ο Διόδωρος ο Σικελιώτης μάς αναφέρει ότι « η Ίσις, περιετύλιγεν, έκαστον τεμάχιον εντός ομοιώματος εκ κηρού αρωματισμένου, μεγέθους ίσου προς το ανάστημα τού Όσίριδος ».

Αναγνωρίζει κανείς εύκολα την κλασική μέθοδο τής μαγείας, προς συμπαθητική μετάδοση τής ζωτικής δυνάμεως εκ τού μέρους στο όλον δια ειδικών ουσιών και ιδιαίτερα τού κεριού.

Ήταν καιρός να επιτελεσθεί η τελική ανάστασις τού υποκρινομένου τον Όσιρη μύστου.

Ο Ώρος κατασκεύαζε μέγα άγαλμα από τα ευρεθέντα μέλη τού θεού, επί τού οποίου έμελλε να επιτελεσθεί το Μέγα εκείνο Μυστήριο.

Έντυναν το άγαλμα με λινό σάβανο, το τοποθετούσαν επάνω σε ένα κρεβάτι, τριγύρω δε οι θεοί και οι θεές κτυπούσαν το στήθος και το κεφάλι και επικαλούντο με κατάνυξη τον Όσιρη να επανέλθει για να ενοικήσει το ανασυντεθειμένο σώμα του.

Κατόπιν πολλών τέτοιων δεήσεων και συνεχούς διοχετεύσεως καθαγιαστικών δυνάμεων επί τού σώματος τού θεού - μύστου, επιτυγχανόταν η τελική ανάσταση τού Οσίριδος κατά την Μεσημβρία.

Τέτοια ήταν η αναπαράσταση τών παθών τού Οσίριδος, στην οποία λάμβανε ενεργό μέρος ο δόκιμος στον τρίτο βαθμό τών Αιγυπτιακών Μυστηρίων.

Η ερμηνεία τού μύθου η οποία επακολουθούσε, συμπλήρωνε την μύηση.

Κατά τον Δημήτριο Σεμελά, η στον τρίτο βαθμό μύηση είχε σκοπό να δώσει στον μυούμενο την γνώση τής δράσεως είς το Πνευματικό ή Νοητικό πεδίο (ΘΕΟΥΡΓΙΑ) :

« ο υποψήφιος κύριος τού Φυσικού πεδίου (ψυχουργός) και τού Αστρικού πεδίου (Μάγος) εξερχόμενος τής αίθουσας τών μυστηρίων, γινόταν δεκτός στην μεγάλη υπόγειο αίθουσα τής μεγαλύτερης εκ τών τριών πυραμίδων, την πυραμίδα τού Χέοπος. Η αίθουσα αυτή καλείτο Χάτ- Ίμεν, « οίκος έν ω κρύπτεται ο Θεός » ή Οίκος τού θείου Μυστικού. Εκεί μάθαινε τα μεγάλα θεολογικά και θεοσοφικά Μυστήρια.

Στις Θήβες επικρατούσε η θεωρία τού Πάουντ-Ίτ, δηλαδή το μυστήριο τής Θείας Εννεάδος, ενώ στην Μέμφιδα επικρατούσε η θεωρία τού Άζαρ - Άζίτ - Ώρ, δηλαδή το μυστήριο τής Θείας Τριάδος, ονομαζόμενης Πτάχ - Σόκαρις.

Μετά την εξέλιξη τού μύστου στο θεοσοφικό πεδίο, τού ενεπιστεύοντο τα Μεγάλα Μυστικά, διά της χρήσεως τών οποίων μπορούσε όχι μόνον δι' έξωτερικεύσεως τού ρευστού του, αλλά τού ιδίου αυτού ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥ ΕΓΩ, σε πεδίο ανώτερο τού αστρικού, στο Πνευματικό ή Διανοητικό επίπεδο, να “ δεί ” τούς θεούς, να ομιλήση προς αυτούς κατά πρόσωπον, να τούς αποδώση σεβασμό και λατρεία.

Ο μύστης πραγματοποιήσας εμπράκτως τον τελευταίο τούτο σκοπό, ωνομάζετο ΜΕΓΑΣ ΜΑΓΟΣ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ.»

Ψήγματα τής διδασκαλίας τών Αιγυπτιακών Μυστηρίων και σχετικών γυμνασμάτων θα βρεί κανείς στην ιστοσελίδα τού παρόντος Ιστοτόπου με τίτλο « Η Έρευνα τής Αληθείας ».

Οι κύκλοι Ερεύνης τής Αληθείας ιδρύθηκαν στην Κύπρο από τον Χριστιανό Μύστη και θεραπευτή Στυλιανό Αττεσλή με προϊσταμένη/εποπτεύουσα Αρχή τον Ευαγγελιστή Ιωάννη.

Η Μυητική Διδασκαλία περιλαμβάνει τρεις κύκλους κατά τα πρότυπα τών Μυστηρίων :

α. Τον Εξωτερικό, που αφορά κατά το μάλλον ή ήττον το ευρύ κοινό.

β. Τον Εσώτερο, για ορισμένο αριθμό ικανών να δεχθούν την μύηση έως κάποιο βαθμό.

γ. Τον Εσώτατο, για πολύ ολίγους, με περαιτέρω στάδια μύησης και ανάλογα ψυχονοητικά γυμνάσματα που αφορούν κυρίως το Αιγυπτιακό Σύμβολο τής Ζωής.

Το Αιγυπτιακό σύμβολο τής Ζωής, όπως το χρησιμοποιούσαν οι Αιγύπτιοι ιεροφάντες περί το 1400 π.Χ. επί της εποχής τού Φαεαώ Ανκένατον και εν συνεχεία τροποποίησε ο Ωριγένης περί το 200 μ.Χ., το έφεραν οι Ιωαννίτες (Ιππότες τού Αγίου Ιωάννη) στην Κύπρο και στην συνέχεια ήρθε στην Δύση μέσω τών Ναϊτών κλπ και αποτελεί τον Χριστιανικό Μυστικισμό.

Ιόλαος